

— „Ходихъ, видѣхъ! Борили сме се да създадемъ
 Втори адъ;
 Вредъ грабежи, вѣроломства, насилия, лъсть,
 Произволъ.
 Неуморно, честно който работи,
 Ходи голъ;
 Паразитътъ, който дрѣме сладко и не знай
 Що е потъ,
 Придобива всичко: сила, честъ, влияние, санъ,
 Власть, имотъ! —
 Заграбвачи многобройни, пълчища отъ хищници
 Въ всѣки градъ
 Засвояватъ сиромашки хлѣбъ и се гоятъ
 Въ общий гладъ . . .
 Българинътъ бѣше робъ; самозаробеникъ е днесъ!
 Гнетъ проклетъ,
 Гнетъ ислямски провали . . . Свой гнетъ замѣни
 Чужди гнетъ!“

Какъ постъпва характерниятъ човѣкъ

(По Н. Шелгуновъ).

Всѣка крачка напредъ въ историята на човѣчеството се е сблъсквала съ препятствия и затруднения. Всѣка такава крачка е била извършвана отъ хора доблестни и неустрашими, — отъ водачи на мисълта, отъ велики изобретатели, отъ велики патриоти и отъ велики труженици по всички насоки въ живота. Нѣма истина, нѣма учение, които да не сж били заставяни да се борятъ, да си пробиватъ пътя и които да не сж били хулени, клеветени и гонени.

Седемдесетъ и две годишниятъ Сократъ билъ осъденъ да изпие отрова, защото неговото учение не се харесвало на властта.

Джиордано Бруно билъ изгоренъ живъ, защото изобличилъ лъжливата философия на своето време. Когато инквизиторитъ съобщили присъдата му, Бруно съ гордостъ имъ казалъ: — „По-страшно е вамъ да произнесете присъдата, отколкото на мене да я чуя!“

Славата на Галилей като ученъ била по-малка, отколкото славата му като мъченикъ.

Инквизицията обвинила Везалий въ еретичество, задето изучавалъ направата на човѣшкото тѣло по мъртви трупове.